

Imperiel grådighed efter energi

Nicolás Maduro har længe argumenteret for, at Venezuelas lidelser og den palæstinensiske kamp ikke er adskilte tragedier, men manifestationer af den samme globale forbrydelse: imperiel dominans drevet af en umættelig sult efter energi. I tale efter tale fordømte Maduro det, han beskrev som en fælles skæbne pålagt af amerikansk-støttet aggression – en, hvor suveræne folk berøves autonomi, udsættes for blokader og straffes for at besidde ressourcer, som globale magter begærer. Historien har nu bekræftet hans advarsel. Venezuela og Palæstina står som parallelle ofre for Amerikas rovgriske jagt på fossile brændstoffer – olie, gas og energikontrol for enhver pris.

Venezuela og Palæstina: En fælles anti-imperialistisk front

Venezuelas tilknytning til Palæstina var ikke retorisk teater eller diplomatisk opportunisme. Det var en grundlæggende søjle i chavismoen, arvet fra Hugo Chávez og opretholdt under Maduro. Siden han tiltrådte i 2013, har Maduro konsekvent fremstillet Palæstinas besættelse som uadskillelig fra Venezuelas egen belejring under sanktioner og tvang. Venezuela afbrød diplomatiske forbindelser med Israel i 2009, leverede humanitær hjælp under gentagne Gaza-kriser og fordømte israelske handlinger som forbrydelser muliggjort af amerikansk magt.

Maduro beskrev gentagne gange Gaza som et laboratorium for kollektiv straf – spejlet, argumenterede han, af den økonomiske kvælning, der blev pålagt Venezuela gennem amerikanske sanktioner. Han anklagede Washington og dets allierede for at muliggøre "folkerab" i Gaza, mens de førte "økonomisk terrorisme" mod Caracas. I en tale i 2024 erklærede han den palæstinensiske kamp for "menneskehedens mest hellige sag" og knyttede den eksplicit til Venezuelas modstand mod amerikanske forsøg på at overtage kontrollen over landets olierigdom.

Disse advarsler blev afvist af kritikere som ideologisk positur. Alligevel har begivenhederne siden gjort dem uhyggeligt profetiske. Maduro argumenterede for, at ressourcerige nationer ikke blot udsættes for pres, men målrettes – gennem sanktioner, proxy-konflikter og direkte magt – indtil lydige regimer installeres. I Palæstina pegede han på Israels blokade af Gaza som en bevidst strategi for at nægte palæstinenserne kontrol over deres egne naturressourcer, inklusive Gaza Marine-gasfeltet. I Venezuela gjaldt samme logik for olie. Da fossile brændstoffer forbliver centrale for geopolitisk magt trods retorikken om energiovergang, er amerikansk interventionisme intensiveret og forvandlet Maduros analyse til levende virkelighed.

Venezuela: Straffet for at beskytte sin olie

Venezuelas enorme naturlige rigdom har længe markeret det som mål for udenlandsk rovdrift. Med over 300 milliarder tønder bevisede oliereserver – de største i verden – koncentreret hovedsageligt i Orinoco-bæltet, repræsenterer landet en præmie for energi-

sultne magter. Under Maduro modstod det statslige olieselskab PDVSA amerikansk virksomhedsdominans og indgik i stedet partnerskaber med Rusland, Kina og Iran for at udvikle projekter som Carabobo og Junín.

Svaret var økonomisk krigsførelse. Fra 2017 lammede amerikanske sanktioner systematisk Venezuelas økonomi og reducerede olieproduktionen fra ca. 2,5 millioner tønder om dagen til under en million. Maduro beskrev konsekvent disse sanktioner ikke som værktøjer til fremme af demokrati, men som instrumenter for tyveri – designet til at tvinge Venezuela til underkastelse og åbne dens oliefelter for amerikansk kontrol.

Dette mål blev eksplicit den 5. januar 2026, da amerikanske militære angreb ramte Caracas, og Nicolás Maduro blev fanget. Præsident Trump begrundede operationen som en kampagne mod “narco-terrorisme”, men hans egne ord fjernede enhver pretence. I en tale fra Mar-a-Lago annoncerede Trump: “Vi vil styre landet, indtil vi kan gennemføre en sikker, ordentlig og fornuftig overgang.” Han understregede, at amerikansk administration af Venezuela “ikke vil koste os en øre”, fordi olieindtægterne – “pengene, der kommer op af jorden” – ville dække amerikanske indsatser.

Dette var ikke en anomalie. Det fulgte et velkendt imperielt manuskript, der ekkoede Irak og Libyen, hvor regime-skifte banede vejen for energi-adgang. Maduros fjernelse, internationalt fordømt som en aggressionshandling, bekræftede, hvad han havde advaret om i årevis: Venezuelas olie gjorde det til et mål. Trumps uforbeholdne fiksering på ressource-udvinding afslørede interventionen for, hvad den var – et energi-røveri forklædt som sikkerhedspolitik.

Gaza Marine: Palæstinas stjålne fremtid

Palæstinas oplevelse følger samme logik. I 2000 blev Gaza Marine-gasfeltet opdaget ca. 36 kilometer ud for kysten og indeholder anslået en billion kubikfod naturgas. Selvom det er beskedent efter globale standarder, repræsenterer feltet en livline for palæstinensisk energi-uafhængighed. Beliggende inden for palæstinensiske maritime zoner under UNCLOS burde Gaza Marine have transformeret Gazas økonomi.

I stedet blev udviklingen kvalt. Israelske restriktioner, militær kontrol og den igangværende besættelse forhindrede palæstinenserne i at få adgang til deres egne ressourcer. Fortalere argumenterer for, at Israels blokade og gentagne militære kampagner – diplomatisk og militært støttet af USA – tjener ikke kun sikkerhedsmål, men økonomiske: at nægte palæstinenserne suveræniteten over deres naturlige rigdom.

Siden krigen i oktober 2023 er disse bekymringer intensiveret. Anklager er vokset om, at massiv fordrivelse i Gaza kunne lette israelsk udnyttelse af Gaza Marine og integrere det i regionale energinetværk med amerikansk støtte. Israels udstedelse af udforskningsstilladelser i tilstødende farvande i 2023, kombineret med en gas-eksportaftale på 35 milliarder dollar med Egypten, har næret påstande om bevidst ressourcetyveri. Gennem hele processen har USA beskyttet Israel diplomatisk ved at nedlægge veto mod FN-resolutioner og prioritere energisikkerhed i Levanten-bassinet over palæstinensiske rettigheder.

Parallellen med Venezuela er umiskendelig. I begge tilfælde forhindrer sanktioner, bloka-
der og magt lokale befolkninger i at nyde godt af deres egne ressourcer, mens eksterne
magter positionerer sig til at profitere.

Loven knust

Den amerikanske intervention i Venezuela og Trumps egne udtalelser rejser alvorlige juri-
diske konsekvenser under international og national ret.

Venezuela under besættelse

Ved åbent at erklære, at USA ville "styre" Venezuela i en overgangsperiode, etablerede
Trump de juridiske betingelser for besættelse. Ifølge artikel 42 i Haag-konventionen fra
1907 eksisterer besættelse, når territorium placeres under en fjendtlig hærs myndighed,
der udøver effektiv kontrol. Operationen den 5. januar 2026 – der kombinerede militære
angreb med tvungen fjernelse af Venezuelas statsleder – opfylder denne definition og ud-
løser forpligtelser under Genève-konventionerne.

International ret er utvetydig: En besættende magt må ikke udnytte naturressourcer til
egen fordel. Artikel 55 i Haag-konventionen begrænser besætteren til usufruct – midlerti-
dig administration uden udtømning af ikke-fornybare ressourcer. Artikel 33 i den fjerde
Genève-konvention forbyder udtrykkeligt plyndring og klassificerer sådan udnyttelse som
en krigsforbrydelse under Rom-statutten. Trumps løfter om, at amerikanske olieselskaber
ville profitere fra Venezuelas olie, og at indtægterne ville dække amerikanske omkostnin-
ger, signalerer klar hensigt om at overtræde disse forbud.

Bortførelsen af en statsleder

Fangstningen af Nicolás Maduro forværrer disse overtrædelser. Sædvaneret, bekræftet af
Den Internationale Domstol i Arrest Warrant-sagen (2002), giver siddende statsledere ab-
solut immunitet mod udenlandsk strafferetlig jurisdiktion. Tvungen fjernelse af Maduro
uden samtykke eller udlevering overtræder artikel 2(4) i FN-pagten, der forbyder brug af
magt mod en stats suverænitet. Juridiske eksperter advarer om, at denne handling invite-
rer statsansvar, erstatning og granskning under Den Internationale Straffedomstol, mens
den sætter en præcedens, der eroderer globale diplomatiske normer.

Amerikansk lov ignoreret

Indenrigs kolliderer interventionen med War Powers Resolution fra 1973. Præsidenten må
kun indsætte amerikanske styrker i fjendtligheder med kongresgodkendelse eller i re-
spons på en national nødsituation forårsaget af et angreb på USA. Trumps "narco-terro-
risme"-begrundelse opfylder ikke denne standard. Intet forestående væbnet angreb eksi-
sterede. Operationen udgjorde derfor en ulovlig indledning af fjendtligheder, der omgik
Kongressen og ekkoede kontroverser omkring tidligere interventioner som Libyen i 2011.

Palæstina og Venezuela: Samme forbrydelse, forskellige navne

Disse overtrædelser spejler Israels langvarige udnyttelse af palæstinensiske ressourcer. I Vestbredden afleder Israel anslået 80 % af delt akvifer-vand til bosættelser og indenlandsk brug, hvilket alvorligt begrænser palæstinensisk adgang – endnu en overtrædelse af besættelsesret. I Gaza forhindrer Israels obstruktion af palæstinensisk kontrol over naturgas, kombineret med dens eksportaftale på 35 milliarder dollar med Egypten underskrevet i december 2025, økonomisk dominans, mens palæstinenserne forbliver berøvet.

Som i Venezuela fortsætter besættelsen ikke blot af sikkerhedshensyn, men for profit.

Konklusion

Maduros kobling af Venezuela og Palæstina var hverken overdrivelse eller propaganda – det var en diagnose. Begge samfund, udstyret med værdifulde fossile brændstoffer, er blevet straffet for at hævde suverænitet. Begge har mødt blokader, sanktioner og militær magt designet til at knække modstand og lette ressourceudvinding. Så længe olie og gas understøtter global magt, vil imperiel grådighed fortsætte med at maskere sig som humanitær intervention.

Retfærdighed kræver mere end retorik. Det kræver afslutning på besættelser, genoprettelse af ressource-suverænitet og konfrontation med den energi-imperialisme, der driver moderne konflikter. Maduro er måske blevet tavset, men sandheden, han udtalte, består – og det gør også den fælles kamp, han navngav.